

„Er det din Hund, Ole Søren?“ raabte tilsidst Emanuel i en noget opbragt Tone.

„Næ,“ brummede den gamle uanfægtet, endog uden at se op. „Jeg er selv Hund!“

En højtfrugtsommelig Kone viste sig i det samme i Hyttens Dør. Men ikke saa saare havde hun faaet Øje paa Emanuel, før hun skyndte sig ind igen. Og pludselig blev der Travlhed inde i Stuen; der hørtes ivrig Hvisken, blandet med Lyden af klirrende Husgeraad. Samtidig saaes der opskræmte Skikkelser ogsaa i de andre Hyttedøre, og uredte Hoveder kiggede ud bagved Gavlene.

Emanuel befriede sig endelig ved Hjælp af sin Kæp fra det rasende Dyr og gik ind i Huset.

Allerede ude i den lille Forstue, hvor han maatte gaa helt krum-bøjet for ikke at støde Hovedet mod det spindelvævsbehængte Loft, sporedes en stærk Spirituslugt, blandet med Stanken af Sengemug og Menneskeuddunstninger. Han bankede paa Døren og kom ind i en halvmørk Stue med et Klapbord, en Kistebænk og et Par mønjerøde Stole.

Det var Svend Øls og Per Brændevins Hjem, han traadte ind i.

Skønt den første af dem var gift og havde flere Børn, mens den anden var Ungkarl, havde de to uadskillelige Venner levet her mange Aar i samme Stue og ved samme Bord, ... ja efter en udbredt Mening gik Fællesskabet mellem dem endnu langt videre og havde sat sine tydelige Mærker paa et Par af Ægteparrets Børn.

Svend Øls lille flenskallede Skikkelse med de fede Lemmer og den nævestore Knude over det ene Øje rejste sig besværligt fra Kistebænken, da Emanuel traadte ind. Men Hovedet lagt paa Siden, og idet han holdt den højre Underarm trykket stivt ind mod Brystet, gik han klynkende hen og bød velkommen. Samtidig sneg Konen sig ud bag Emanuels Ryg med en Kaffekande under Forklædet.

„Det var dog en gudsvelsignet Overraskelse,“ sagde han og rakte ham sin venstre Haand. „Det havde vi jo dog aldrig ventet, at Hr. Pastoren ... at Emanuel, vilde jeg sige ... skulde gøre os en Besøgelse idag. Men det kommer just rigtig tilpas for os;